

Припадник Војске Србије спасао дечака из Тамиша

У рукама специјалца

Кажу да адреналински шок даје човеку надљудску снагу и да се често после и сами запитамо – како ми је то пошло за руком. Тај осећај је најчешћи када некоме спасимо живот. Тада тој особи постајемо херој, а неретко и људима који нас окружују. „Није то ништа... Свако би то урадио да је био на мом месту...“, речи су старијег водника Слободана Ракоњца из 72. извиђачко-диверзантског батаљона након што је спасао дечака из сигурне смрти у Тамишу. А управо су то речи правих и великих хероја.

Наизглед миран дан и једноставан задатак средином јула старијим водницима Слободану Ракоњцу и Александру Влаховићу остаће дубоко урезани у

памћење. Монотонију чекања ронилаца да се врате с реке до возила прекинуо је позив за помоћ суграђанина.

– Четрдесетак минута пошто су припадници ронилачке чете отишли

на извршење задатка, видели смо да обалом трчи човек и ускаче у воду. Када сам пришао ивици обале, видео сам да је и дете унутра. Одмах сам потрчао да помогнем – сећа се старији водник Ракоњац дана када је његовом заслугом спасен један живот. У униформи и чизмама, за трен ока нашао се у хладној реци чија је струја лагано вукла и дечака и човека.

Двојица у води

– Били су близу један другом. У први мах, покушао сам да их обојицу извучем на обалу, али нисам успео. Били су готово на средини реке, неких пет метара од обале. Прво сам довукао дете до обале, одакле га је преузео старији водник Влаховић, а затим сам се вратио по човека – на-

Старији водници Слободан Ракоњац и Александар Влаховић у разговору са новинарком „Одбране“

ставља причу млади подофицир, још увек несвестан подвига. Тек када су обојица била на сувом и Слободан је изашао из воде.

– Влаховић је био на обали и помогао прво дечаку и човеку да изађу из воде, а онда и мени. Део уз саму обалу врло је клизав од муља и жабкречине, тако да није било њега, тешко да би се извукли из Тамиша – објашњава Ракоњац улогу колеге.

Пријатан дан измамио је многе Панчевце на шеталиште поред реке,

СКОК У УНИФОРМИ

У оквиру обуке у Специјалној бригади постоји обука у пливању и роњењу на базенима у Панчеву и на Војној академији. Међутим, не у униформи и чизмама. Ипак, њихови припадници су и овог пута доказали да су увек спремни да одговоре новим изазовима. Старији водник Ракоњац признаје да му није било свеједно када су чизме, отежале од воде, почеле да га вуку на доле. Олакшавајућа околност били су подврнути рукави.

али изгледа да нико од њих тог дана није био спреман да скочи у воду, чак ни када се у њој давио четворогодишњи дечак. Међу шетачима била је и сестра дечака, старија свега годину-две. Иако је током дана много чамаца на панчевачком кеју, чини се да у том тренутку није било никог другог да помогне.

– Сматрам да је то била моја обавеза. То бих урадио и да нисам био у униформи. Верујем да је дужност сваког од нас да помогне, нарочито када је питање живота и смрти – прича старији водник, сећајући се тренутка када је ускочио у мутни Тамиш.

Након што је изашао на обалу, Ракоњац је сео на клупу поред дечака. Уплашен и узнемирен, дечак је кроз сузе само понављао да се нагутао воде. Свега неколико секунди пошто су их извукли, око њих се створио велики број заинтересованих шетача.

Када су се уверили да су сви добро, специјалци су закључили да је њихов посао на обали реке готов. Томе је допринела и чињеница да је Ракоњац био до голе коже мокар, те су се њих двојица вратила у касарну, како би се пресвукао.

– Пошто је Слободан скочио у воду, остао сам на обали и помогао му да извуче дечака и човека, а онда сам и њему помогао да изађе. Верујем да би то свако учинио. Када је човек у опасности, није битно да ли си војник или не, већ да будеш човек, приђеш и помогнеш – каже Влаховић и додаје да спасавање није трајало ни минут, али се њима чинило много дуже.

Познаваоци ћудљиве војвођанске реке кажу да јој је дубина од осам до десет метара. На делу где је Слободан скочио, има три метра. Али он није размишљао о томе. У том тренутку није

видео други начин да помогне младом Панчевцу.

Сви у касарни су позитивно разговали на гест њихова два подофицира, а они признају да нису очекивали толико пажње. Похвале, такође, нису изостале. Како ко долази с годишњег одмора у јединицу, интересује се за необичну причу сад већ јунака Специјалне бригаде. А они причом изнова и изнова оживљавају то јулско пре подне.

Неретко смо сведоци анонимних херојстава. Често људи желе да захвале онима који су их спасили, а не знају њихов идентитет. И по томе је ова прича аутентична. У њој су непознати остали дечак и господин који су спасени из сигурне смрти у Тамишу. Све по мало изненађује да никада нису дошли да захвале припадницима Војске. Брзо су отишли с панчевачког кеја, остављајући старијим водницима да памте само њихове ликове и хладноћу реке. Једно је сигурно – наши специјалци одређивали су према савести и тако треба свако од нас. Њихова прича треба да одјекује не само системом одбране, већ и целим друштвом, јер је људски помоћи. ■

Мирјана БОРОВИНА

Снимио Горан СТАНКОВИЋ